

Sygn. akt I CSK 515/16

POSTANOWIENIE

Dnia 16 lutego 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Iwona Koper

w sprawie z powództwa M. K.
przeciwko [...] Instytutowi [...] w W.
o odszkodowanie i zadośćuczynienie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 lutego 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 3 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i nie obciąża powoda kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w [...] oddalił apelację powoda M. K. od wyroku Sądu Okręgowego w W. oddalającego powództwo przeciwko [...] Instytutowi [...] w W., M. M. i M. D. o zadośćuczynienie i odszkodowanie.

W skardze kasacyjnej zaskarżającej wyrok Sądu Apelacyjnego w zakresie oddalającym apelacji odnośnie do pozwanego [...] Instytutu [...] powód uzasadniał wnioszek o jej przyjęcie do rozpoznania występowaniem przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Wskazał, że w sprawie występuje zagadnienie prawne polegające na potrzebie wyjaśnienia dopuszczalności przyjmowania za własne przez sąd drugiej instancji ustaleń sądu pierwszej instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest kwalifikowanym środkiem prawnym, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a leżącymi w interesie powszechnym. Rozpoznanie skargi kasacyjnej powinno służyć ochronie obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania, oraz zapewnieniu jednolitości orzecznictwa sądowego w takich sprawach, w których możliwe jest dokonanie zasadniczej wykładni przepisu prawa, mającej walor generalny i abstrakcyjny (post. SN z dnia 7 kwietnia 2009 r., II CSK 13/09, wyrok SN z dnia 23 lutego 2006 r. II CSK 126/05, post. SN z dnia 4 lutego 2000 r., nie publ.).

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. wymaga, by przedstawione w niej zagadnienie prawne było istotne, co wyraża się w jego znaczeniu dla rozwoju prawa lub precedensowym charakterze. Chodzi więc o zagadnienie prawne, które będzie miało znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia konkretnej skargi kasacyjnej lecz także dla praktyki sądowej w ogólności.

Dla wykazania takiej jego kwalifikacji skarżący powinien określić treść i zakres zagadnienia prawnego oraz przytoczyć wyczerpujące argumenty prawne prowadzące do rozbieżnych ocen i wątpliwości związanych z rozumieniem, czy

stosowaniem przepisów prawa, których zagadnienie dotyczy i wskazać czy były one już przedmiotem wypowiedzi judykatury.

Kwalifikacji takiej nie można przypisać wskazanemu przez skarżącego zagadnieniu prawnemu, którego występowanie w sprawie nie zostało w wymagany sposób uzasadnione. Z wywodów skarżącego nie wynika, by na tle podniesionej kwestii pozostały nierozstrzygnięte w dotychczasowym orzecznictwie (zob. w szczególności uchwały składu siedmiu sędziów SN z dnia 23 marca 1999 r., III CZP 59/98, OSNC 1999, nr 7-8, poz. 124 i z dnia 31 stycznia 2008 r., III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz. 55) istotne wątpliwości, lub też powstały rozbieżne oceny wymagające wypowiedzi Sądu Najwyższego.

W sprawie nie zachodzi nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy, w granicach zaskarżenia bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych przyczyn na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., a w zakresie kosztów postępowania kasacyjnego na podstawie art. 102 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

aw

aj